

dále je legitimován k hájení sousedských práv spojených s držbou dotčené nemovitosti. Toto postavení opravňuje jej i k odvolání rekursu svého předchůdce, neboť záleží jedině na něm, zda a pokud chce dále hájiti sousedská práva spojená s držbou pozemku, jehož majitelem se stal. Neprávem proto namítá stížnost, že po podání rekursu zůstávají jakékoliv změny v držbě nemovitosti, s níž sousedská práva jsou spojena, bez vlivu na rekursní legitimaci bývalého vlastníka, neboť — jak svrchu bylo dovozeno — legitimace určité osoby k obhajobě sousedských práv je nerozlučně spojena s vlastnickým právem této osoby k pozemku, k jehož ochraně práva ona stav. řádem jsou určena, a trvá tedy jen potud, pokud osoba ta je vlastníkem dotčeného pozemku. Neprávem poukazuje stížnost na ustanovení § 234 civ. řádu soud., neboť předpis ten platí pouze pro obor práva soukromého a nelze ho ani analogicky použítí na spory o práva sousedská podle stav. řádu, jež jsou povahy podstatně jiné.

Č. 12.870.

Zaměstnanci veřejní: I. Předpisy trest. řádu soudního nejsou rozhodné pro posouzení řádnosti disciplinárního procesu podle služ. pragm. — II. Za porušení povinností vytčených v § 24 služ. pragm. nutno pokládati každé jednání, které podle obecného nazírání jest objektivně způsobilé přivoditi účinky perhoreskované uvedeným předpisem.

(Nález z 21. dubna 1937 č. 11.847/37.)

Věc: Josef M. v Praze proti rozh. vrch. disciplinární komise při min. soc. péče ze 14. září 1933 o disciplinárním trestu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Disciplinární komise I. stolice nálezem z 28. dubna 1933 uznala st-le, účetního adjunkta zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze, vinným, že vyloudil přijetí, ustanovení a vyjmenování do služeb zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze zřejmě úmyslným zamlčením usnesení a rozhodnutí vydaných v důsledku provinění, jichž se dopustil jako důstojník v aktivní vojenské službě, vyslovila, že tím se st-l dopustil přečinu podle §§ 4, 13 a 24 služ. pragm., a uložila mu proto disciplinární trest podle § 93 lit. a) služ. pragm. Naproti tomu byl st-l osvobozen z obvinění, že zřejmě úmyslně proti pravdě 4. února 1924 po přijetí do služeb vyznačil v osobním výkaze, že je svobodný — čím se měl dopustiti přečinu porušení povinností podle § 24 služ. pragm., a to pro nedostatek skutkové podstaty. Proti tomuto nálezu se st-l neodvolal, nýbrž odvolal se jen disciplinární zástupce.

Žal. úřad nař. rozhodnutím odvolání disciplinárního zástupce ve všech směrech vyhověl a uznal st-le vinným také z přečinu porušení povinností podle § 24 služ. pragm., kterého se dopustil tím, že zřejmě úmyslně proti pravdě 4. února 1924 po přijetí do služeb vyznačil v osobním výkaze, že je svobodný, a odsoudil jej podle §§ 93 lit. b) a 94 služ. pragm. k vyloučení z postupu do vyšších platů na dobu tří let.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Stížnost napadá nař. rozhodnutí nejenom, pokud st-le uznalo vinným z přečinu porušení služebních povinností podle § 24 služ. pragm., ale i pokud byla jím odmítnuta st-lova námitka, napadající nález I. stolice, jímž st-l byl uznán vinným z přečinu podle §§ 4, 13 a 24 služ. pragm. Stížnost tvrdí, že st-lův obhájce při ústním líčení před vrch. disciplinární komisí vytýkal nesprávné posouzení celé věci, poněvadž st-l byl souzen pro trestný čin, který byl dovolen, a že tedy disciplinární nález I. stolice byl vadný a nezákonný a s hlediska ustanovení trest. řádu zmatečný. St-lův obhájce chtěl prý na tuto zmatečnost poukázat, vycházející z § 290 trest. řádu, podle něhož nss má rozhodnutí I. stolice z moci úřední zrušiti, shledá-li, že je zmatečné. Řízení disciplinární je po názoru stížnosti v podstatě řízením trestním a je prý tedy i bez výslovného zákonného ustanovení nutno, pokud služ. pragm. nemá výslovného odchylného ustanovení, použití ustanovení trest. řádu. Tím tedy stížnost vytýká, že žal. úřad měl přezkoumávati nález disciplinární komise I. stolice i v té části, ve které nález ten nebyl opravným prostředkem napaden. Takto formulovanou výtku nelze uznati za nepřipustnou, jak navrhuje žal. úřad v odvodním spise. Výtka ta však je bezdůvodná.

Stížnost, jak uvedeno, opírá své stanovisko, že šlo o zmatek, k němuž měl žal. úřad přihlídnouti již z moci úřední, o použitelnost norem trest. řádu pro řízení disciplinární. Než činí tak neprávem. Právo disciplinární, majíc pramen ve služební moci zaměstnavatele, je prostředkem k udržení kázně a pořádku uvnitř organismu služebního a stihá provinění speciálních povinností ze služebního poměru plynoucích, nikoli porušení všeobecných povinností, stojících pod sankcí norem trestních. Z toho plyne, že pro proces disciplinární nelze — pokud není výslovné normy, jež by recepci takovou připouštěla (§ 119 služ. pragm.), — recipovati ustanovení procesních zákonů trestních a že nemohou býti předpisy ty rozhodnými při posuzování řádnosti procesu toho (srov. Boh. A 7697/29). Nemůže tedy stížnost nic pro sebe dovozovati ani z ustanovení § 290 trest. řádu. Zákonitost a formální správnost disciplinárního řízení sluší proto posuzovati toliko s hlediska předpisů služ. pragm., jimiž je disciplinární právo upraveno. I kdyby tedy bylo pravda, že st-l disciplinárním nálezem I. stolice byl odsouzen pro čin, který byl dovolen, mohla by ve výroku disciplinární komise I. stolice býti spatřována nejvýše nezákonnost, která však nebrání, aby nález I. stolice mohl vejíti v moc práva. Proto právem žal. úřad shora uvedenou námitku st-lovu, v níž téprve při ústním líčení u vrch. disciplinární komise napadal nález I. stolice ve věci viny z přečinu §§ 4, 13 a 24 služ. pragm., uznal za nepřipustnou. Je tedy stížnost v tom směru lichou. Stížnost ovšem se obrací i proti výroku žal. úřadu, kterým byl st-l uznán vinným z přečinu porušení služebních povinností podle § 24 služ. pragm., namítajíc v prvé řadě, že skutková podstata žal. úřadem zjištěná nemůže s hlediska právního zakládati skutkovou podstatu přečinu dle § 24 služ. pragm.

Žal. úřad vidí přečin dle § 24 služ. pragm. v tom, že st-l proti pravdě 4. února 1924 po přijetí do služeb se v osobním výkazu vyznačil jako

svobodný. Tím vědomě nesprávně udal okolnost pro státní služební poměr důležitou.

Podle § 24 odst. 1 má úředník ve službě i mimo službu dbáti stavovské vážnosti, vždy se chovati v souhlase s požadavky kázně a všeho se vystříhati, co by mohlo zlehčiti úctu a důvěru, kterou jeho postavení vyžaduje. Předpis tento ukládá státnímu zaměstnanci několik povinností. Žádá na něm, aby 1. jak ve službě, tak mimo službu zachoval vážnost stavu, 2. choval se v souhlasu s požadavky disciplíny, a 3. uvažoval se všeho, co by mohlo zmenšiti úctu a důvěru, kterou jeho postavení vyžaduje.

Žal. úřad sice v nař. rozhodnutí výslovně neuvedl, který z uvedených případů má na mysli, leč stížnost, namítajíc, že ke skutkové podstatě § 24 služ. pragm. je potřebí, aby nesprávnost byla aspoň toho druhu, že jí může býti zlehčena úcta a důvěra, již úřad vyžaduje, anebo že jí může býti porušena stavovská vážnost, chápe nař. rozhodnutí v ten rozum, že žal. úřad inkriminované jednání st-le shledal způsobilým snížení vážnosti a zlehčení úctu, kterou postavení úředníkově vyžaduje. Toto pojetí smyslu nař. rozhodnutí je pak v souhlase s výkladem, jaký nař. rozhodnutí dává i žal. úřad ve svém odvodním spise. Chápajíc takto smysl nař. rozhodnutí, vytýká stížnost dále, že — nemůže-li nějaký objektivně nesprávný údaj vůbec způsobiti ani žádné výhody státnímu zaměstnanci ani žádné poškození státu — nelze v jednání takovém shledati skutkovou podstatu § 24 služ. pragm. Žal. úřad neuvádí prý nic, z čeho by bylo možno usuzovati, že jde o chování, které má na mysli § 24 služ. pragm. Námitku tu neshledal nss důvodnou.

Předpis § 24 služ. pragm. nestanoví ovšem konkrétní skutkové podstaty, jejichž náplň by zakládala porušení povinností v předpise tom vytčených, a nutno tedy za porušení povinností těch pokládati každé jednání, které podle obecného nazírání je objektivně způsobilé přivoditi účinky předpisem § 24 služ. pragm. perhoreskované. Spadají tedy pod předpis § 24 služ. pragm. všechna taková jednání, z nichž státnímu zaměstnanci sice neplyne žádný zisk nebo státu nevzniká žádná škoda, která však přesto jsou způsobilá přivoditi účinky vytčené v § 24. Je tedy okolnost, že st-li z nesprávného zápisu nevzešel žádný prospěch, ani státu žádná škoda, sama o sobě nerozhodná. Vědomě nesprávně udání osobního stavu co do otázky, zda státní zaměstnanec je svoboděn či ženat, je pak podle obecného nazírání společenského způsobilé snížení vážnosti a zlehčení úctu, kterou postavení úředníkově vyžaduje. — — —

Č. 12.871.

Stavební právo: I. * Stavební statut bývalé župy nitranské z 23. května 1912 zůstal platnou právní normou i po zrušení župy nitranské. — II. * K pojmu »ohrady se strany veřejného pozemku« ve smyslu § 72 stavebního statutu býv. župy nitranské ze dne 23. května 1912 se nevyžaduje, aby ohrada ta ležela na samotné hranici veřejného pozemku.

(Nález z 21. dubna 1937 č. 12.288/37.)